

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U METKOVIĆU
Andrije Hebranga 9, Metković

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Metkoviću, po sucu toga suda Gabrielu Staniću, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Medaka, OIB: 43618057696, iz Žrnovnice, Rakite 53, zastupan po mr. sc. Julijanu Drobuliću, odvjetniku u Pločama, Trg kralja Tomislava 5, OIB: 77975875553, protiv tužene Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Metkoviću, Građansko-upravni odjel, Andrije Hebranga 9, uz sudjelovanje umješača na strani tužene Javna ustanova za upravljanje zaštićenim dijelovima prirode Dubrovačko-neretvanske županije, Dubrovnik OIB: 77404345702, (Grad Dubrovnik), Branitelja Dubrovnika 41, OIB: 77404345702, koje zastupa punomoćnik dr.sc. Marko Rašica, odvjetnik u Odvjetničkom društvu RAŠICA & PARTNERI d.o.o., Zagreb, Praška ulica 10, Pisarnica u Dubrovniku, Dr. Ante Starčevića 24, radi utvrđenja prava vlasništva i uknjižbe, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 11. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja osobno uz punomoćnika, te zz tužene i punomoćnika umješača, 27. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Utvrđuje se da je tužitelj Goran Medak, OIB: 43618057696, iz Žrnovnice, Rakite 53, vlasnik k.č. 4184, ZK uložak 4148 k.o. Komin, oznaka zemljišta „Ušće-Pašnjak“, površine 467 m², pa je ovlašten temeljem ove presude i po njezinoj pravomoćnosti ishoditi uknjižbu prava vlasništva te čestice na svoje ime za cijelo, uz istovremeno brisanje toga prava s imena tužene Republika Hrvatska.

II. Tuženica je dužna tužitelju nadoknaditi parnični trošak u roku od 15 dana, sa zateznim kamatama koje teku od presuđenja do isplate i koje se određuju za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.”

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženoj Republici Hrvatskoj OIB: 52634238587 trošak ovoga parničnog postupka u iznosu od 1.200,00 EUR, u roku od 15 dana, dok se tužena odbija za više zatraženi iznos od 200,00 EUR-a, kao neosnovanim.

III. Nalaže se tužitelju naknaditi umješaču Javnoj ustanovi za upravljanje zaštićenim dijelovima prirode Dubrovačko-neretvanske županije, Dubrovnik, OIB: 77404345702, trošak ovoga parničnog postupka u iznosu od 500,00 EUR, u roku od 15 dana, dok se umješač odbija za više zatraženi iznos od 250,00 EUR-a, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj dana 9. travnja 2024. tužitelj navodi da je izvanknjižni vlasnik nekretnine k.č. 4184, ZK uložak 4148 k.o. Komin, oznaka zemljišta „Ušće-Pašnjak“, površine 467 m² (dalje: predmetna nekretnina). Tužitelj tvrdi da je pravo vlasništva stekao po više osnova: temeljem ugovora o darovanju nekretnina od 31. ožujka 2023. godine, kojim mu je darovanje izvršio njegov otac Ciprijan Medak, pok. Tome, koji je prema navodima tužitelja nekretninu posjedovao zajedno s ocem Tomislavom Medakom više od 100 godina, te temeljem instituta stjecanja vlasništva građenjem na tuđem zemljištu, budući da je na predmetnoj k.č. legalizirana izgrađena završena samostojeća zgrada bruto površine 21,38 m², tlocrtne dužine i širine 4,75 m × 4,50 m, ozakonjena Rješenjem Dubrovačko-neretvanske županije, Upravnog odjela za prostorno uređenje i gradnju, Ispostava Ploče, klasa: UP/I-350-05/13-02/12032, ur.br. 2117-23-5/8-22-17 od 29. kolovoza 2022. Kao upisani vlasnik predmetne nekretnine vodi se tužena Republika Hrvatska.

1.1. Tužitelj je sukladno čl. 186.a Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP) podnio Zahtjev za mirno rješenje spora od 29. studenoga 2023. godine, koji je Općinsko državno odvjetništvo u Metkoviću odbilo dopisom od 19. veljače 2024. godine, čime su ispunjene zakonske pretpostavke za vođenje ovoga postupka.

2. Tužena se u odgovoru na tužbu protivi tužbenom zahtjevu u cijelosti. Ističe da tužitelj ne dokazuje da su njegovi pravni prednici bili u posjedu predmetne nekretnine, način na koji su je posjedovali niti kvalitetu toga posjeda. Nadalje, smatra da nisu ispunjeni uvjeti za stjecanje prava vlasništva građenjem na tuđem zemljištu te da tužitelj ne dokazuje tko je od njegovih pravnih prednika i kada stekao pravo vlasništva dosjelošću. Glede stjecanja vlasništva putem darovanja, tužena ističe da stjecanje od osobe koja nije bila vlasnik predmetne nekretnine ne predstavlja valjani pravni temelj. Tužena predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i naložiti tužitelju naknadu troškova postupka.

2.1. Tužena posebno predlaže raspraviti i ima li predmetna nekretnina status javnog dobra, pomorskog dobra ili javnog vodnog dobra s obzirom na to da graniči s morskim zaljevom „Parila“ i koritom rijeke Neretve, te je li dio predmetne nekretnine javno dobro u općoj uporabi u smislu Zakona o komunalnom gospodarstvu, Zakona o cestama ili zaštićeno područje u smislu Zakona o zaštiti prirode.

3. Umješač na strani tužene, Javna ustanova za upravljanje zaštićenim dijelovima prirode Dubrovačko-neretvanske županije, priključio se u postupak i također predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti, pridružujući se navodima tužene, a prvenstveno jer predmetna nekretnina ima status zaštićenog područja sukladno Zakonu o zaštiti prirode.

4. U tijeku postupka sud je izveo dokaze: čitanjem i pregledavanjem svih priloženih isprava, Izvadak iz BZP-a (list spisa 17), izvod iz katastarskog plana (list spisa 18), fotografije (list spisa 19), Ugovor o darovanju od 31. ožujka 2023. (list spisa 20-22), Rješenje o izvedenom stanju od 29. kolovoza 2022. (list spisa 23-25), Spis regulacije rijeke Neretve (list spisa 31-52), Arhivski spis Z-566/2007/4148 (list spisa 61-64), Digitalne ortofoto karte Državne geodetske uprave list spisa (69-80), Obavijest Ministarstva mora, prometa i infrastrukture (list spisa 81-82, Očitovanje Hrvatskih voda (list spisa 83), Očitovanje Grada Ploča (list spisa 85), Očitovanje Upravnog odjela za poduzetništvo, turizam i more (list spisa 86), Lokacijska informacija (list spisa 8*9-91),

Očevidom na licu mjesta dana 6. prosinca 2024. u prisutnosti stalnog sudskog vještaka za geodeziju Marka Vukše, dipl. ing. Geodezije (list spisa 92—95), Nalaz i mišljenje navedenog vještaka (list spisa 102-1129, te saslušanjem svjedoka Tonija Glučine i Marija Kalca (list spisa 128-131), te svjedoka Čestislave Medak, Niveske Mandac i Minke Višković (list spisa 144-147) kao i tužitelja kao parnične stranke (list spisa 148).

5. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – dalje u tekstu ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev neosnovan.

6. Predmet ovoga spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi vlasnikom k.č. 4184, ZK uložak 4148 k.o. Komin, pašnjak površine 467 m², na kojoj je ozakonjena zgrada bruto površine 21,38 m², a sada se nalaze dva montažna objekta, i to po tri osnova: posjedovanjem nekretnine, tj. dosjelošću, građenjem, odnosno temeljem ugovora o darovanju od stvarnog izvanaknjižnog vlasnika, sada pok. oca Ciprijana Medaka.

6.1. Nije sporno da je tužitelj podnio Zahtjev za mirno rješenje spora koji je odbijen, čime su ispunjene zakonske pretpostavke za vođenje ovoga postupka.

7. Između ovdje parničnih stranaka sporno je:

- je li Ciprijan Medak, otac tužitelja, zajedno sa svojim ocem Tomislavom Medakom bio u poštenom i samostalnom posjedu predmetne nekretnine dovoljno dugo da bi se putem dosjelošti steklo pravo vlasništva,
- je li tužitelj ili tužiteljev pravni prednik stekao pravo vlasništva građenjem na predmetnoj k.č. na kojoj je upisana Republika Hrvatska kao vlasnik,
- radi li se o montažnom objektu koji po svojoj prirodi ne može biti predmet stjecanja vlasništva građenjem u smislu odredbi Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima,
- je li tužitelj predmetnim pravnim poslom (ugovorom o darovanju) od svojeg oca Ciprijana Medaka mogao steći vlasništvo na predmetnoj nekretnini, te
- predstavlja li predmetna nekretnina u cijelosti ili dijelu opće dobro ili neko od javnih dobara u općoj uporabi, čime bi stjecanje privatnog vlasništva bilo isključeno.

8. Sud je iz provedenih dokaza zaključio da je tužiteljev otac Ciprijan Medak, pok. Tome, nekretninu posjedovao zajedno sa svojim ocem Tomislavom Medakom od 1930-ih godina, a za ovaj spor bitno od prije 1951. godine, a budući su za stjecanje prava vlasništva dosjelošću mjerodavne odredbe Općeg građanskog zakonika koji je bio na snazi od 1853. do 1945. godine, pa poslije njegovih pravna pravila tj. OGZ-a, zatim Zakon o osnovnim vlasničkopravnim odnosima koji je bio na snazi od 1980. do 1997. godine tj. ZOVO-a odnosno poslije njega do danas Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine” br. 91/1996, 68/1998, 137/1999, 22/2000, 73/2000, 114/2001, 79/2006, 141/2006, 146/2008, 38/2009, 153/2009, 90/2010, 143/2012, 152/2014 - dalje u tekstu ZVDSP-a, ovisno o tome koji je zakon bio na snazi u trenutku ispunjenja propisanih pretpostavki za dosjelošt.

8.1. Budući da su pretpostavke za stjecanje vlasništva dosjelošću već morale biti ispunjene u trenutku podnošenja tužbe 9. travnja 2024., kada je na snazi bio ZVDSP, u ovoj pravnoj stvari odlučno je: da se radi o samostalnom posjedovanju stvari; da je posjed barem pošten; da posjed za nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske traje 40 godina i da je posjednik sposoban biti vlasnikom stvari. Što se tiče

stjecanja temeljem nasljeđivanja, po čl. 128. st. 1. ZVDSP-a vlasništvo se stječe u trenutku otvaranja nasljedstva jer je rješenje o nasljeđivanju je samo deklaratornog značaja.

8.2. Sukladno čl. 160. st. 2. ZVDSP-a, u rok za dosjelost uračunava se i vrijeme za koje su prednici sadašnjega posjednika neprekidno posjedovali kao poštteni samostalni posjednici. Do 8. listopada 1991. na nekretninama u društvenom vlasništvu vlasništvo se nije moglo steći dosjelošću (čl. 29. ZOVO). Odredbom čl. 388. st. 4. ZVDSP-a od 1. siječnja 1997. propisano je da se u rok za dosjelost računa i vrijeme posjedovanja proteklo prije toga dana; ta je odredba ukinuta odlukom Ustavnog suda RH, poslovni broj U-I-58/97 od 17. studenoga 1999.

8.3. Europski sud za ljudska prava u presudama Trgo protiv Hrvatske (zahtjev br. 35298/04) i Radomilja i drugi protiv Hrvatske (zahtjevi br. 37685/10 i 22768/12, Veliko vijeće, 20. ožujka 2018.) zauzeo je stajalište da rizik svake pogreške državnih tijela mora snositi država te da se te pogreške ne smiju ispravljati na teret pojedinca, posebice kada ne postoji suprotstavljeni privatni interes trećih osoba. Vrhovni sud Republike Hrvatske tu je pravnu poziciju potvrdio u odluci broj Rev-x 974/2017-2 od 7. svibnja 2019.: *„Kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju odredbe čl. 388. st. 4. ZV, nego na temelju drugih odredaba tog Zakona. Rizik bilo kakve greške koju su počinila državna tijela mora snositi država i ne smiju se ispravljati na teret pojedinca koji je stekao pravo vlasništva dosjelošću na temelju zakonske odredbe koju je Ustavni sud RH naknadno ukinuo, posebice u onom slučaju kada ne postoji drugi suprotstavljeni privatni interes trećih osoba.“*

8.4. Slijedom navedenoga, u ovom predmetu mjerodavna je odredba čl. 159. st. 4. ZVDSP-a u kombinaciji s čl. 160. st. 2. ZVDSP-a, pri čemu se u rok dosjelosti računaju i vremenski periodi posjeda koji su prethodili 8. listopadu 1991.

9. Svjedok Toni Glučina, sin pok. Ante, rođen 18. ožujka 1972., u svom iskazu je izjavio da dobro poznaje obitelj tužitelja jer su mu majke sestre te da su zajedno kroz djetinjstvo obrađivali zemlju jer u pravilu imaju nekretnine na istim lokacijama. Naveo je da se sjeća da su još kao djeca krajem 1970-ih, odnosno početkom 1980-ih, dolazili na tu lokaciju i ondje roštiljali, te da se na njoj nalazio vrt njegova tetka Ciprijana Medaka sa povrtnim kulturama tipa salate - nekretnina je već tada bila u Ciprijanovu posjedu. Izjavio je da je Ciprijan netom prije Domovinskog rata, dakle krajem 1980-ih ili početkom 1990-ih, na toj nekretnini sagradio jedan objekt koji je bio čvrstog karaktera od nekakvih ploča, no nije bio siguran je li bio od cigle. Na pokazane fotografije na listu spisa 19 (prikazane u originalu u boji) svjedok je izjavio da misli da se radi o tom objektu te da je ženska osoba koja stoji supruga tužitelja Nena Medak. Naveo je da je zadnji put na predmetnoj nekretnini bio 2000-ih godina i da je tada bila na terenu, a što je i kako je sada ne zna jer ondje više nije išao. Izjavio je da nije čuo niti zna za ikakve međne ni stvarnopravne sporove na toj nekretnini te smatra da je ista bila vlasništvo Ciprijana Medaka, a sada njegova sina. Iz obiteljskih priča naveo je da mu je poznato da je nekretninu i prije Ciprijana koristio djed tužitelja Tomo Medak, kojega je i osobno poznao i koji je preminuo misli početkom 1980-ih, a isti ju je koristio za ribarenje jer je obitelj tužitelja ribarska obitelj. Dodao je da iz priča njegove obitelji zna da je ta nekretnina starina tužiteljeve obitelji, ali ne zna kada je ista zaposjednuta od strane te obitelji. Svjedok je, kao ravnatelj arheološkog muzeja u Vidu, izjavio da je regulacija rijeke Neretve rađena još za vrijeme Austro-Ugarske. Opisao je da gledajući od smjera

Neretve prema nekretnini ide obala s pristaništem, zatim kameni pokos - takozvani bajer odnosno nasip - a potom dolazi nekretnina koja vodi prema jezeru Parila, odnosno močvari. Jezero Parila je ograđeno kamenim nasipom koji ima ulaze prema moru, voda u njemu je bočata i razina varira ovisno o vremenu. Što se tiče kvadrature nekretnine, izjavio je da ne može sa sigurnošću reći kolika je bila, ali zna da je bila kuća s okućnicom sa svih strana te da je prema jezeru Parila bio i poljski wc. Procjenio je da je omjer izgrađenosti bio otprilike 1 prema 10 - kuća je bila oko 20–25 m², a nekretnina deset puta veća. Naveo je da bi na tu nekretninu u pravilu odlazili u ljepšem dijelu godine radi poljoprivrednih radova i ručka, te da misli da nekretnina ne plavi, odnosno ne bude potopljena, jer su tu bili vrtlovi; kada je spominjao promjenu razine vode, mislio je na razinu vode u jezeru, a nekretnina sama ne plavi. Naveo je da mu je poznato da je Komin 2000-ih godina imao projekt sređivanja zemljišnih knjiga, što je po njemu opće poznata činjenica za žitelje Komina. Što se tiče samog objekta, izjavio je da je po njemu objekt bio čvrsti, nije bio montažni, i da se u istom moglo prespavati, a sjeća se drvenih ploča iznutra. Svjedok je izjavio da drži da predmetna nekretnina nije sama u privatnom posjedu, već da su i susjedne čestice u istom privatnom posjedovnom režimu.

9.1. Svjedok Marijo Kalac, sin pok. Ive, rođen 4. travnja 1963., u svom iskazu je izjavio da dobro poznaje obitelj tužitelja te da je prvi put na predmetnoj nekretnini bio malo prije početka Domovinskog rata, i to na poziv Ciprijana Medaka radi druženja i roštiljanja. Naveo je da su do nekretnine došli barkom, da je na njoj već bila jedna drvena baraka u kojoj su bila dva kreveta i u kojoj se moglo prespavati, a da je osobno u njoj prespavao jednu noć. Baraka je bila površine otprilike 15–20 m² i imala je nadstrešnicu ispred. Na pokazane fotografije u boji (identične fotografijama na listu spisa 19) svjedok je izjavio da misli da to nije taj objekt, odnosno baraka u kojoj je on bio, ali da prepoznaje žensku osobu na fotografiji kao suprugu tužitelja Nenu. Naveo je da je 1990-ih godina još dolazio više puta na tu nekretninu te da ista tada još nije imala oblik ni izgrađenost - tj. tih je godina još bila baraka na terenu. Izjavio je da je zadnji put bio na nekretnini prije nekih 10–15 godina i da tada nije bilo nikakvog objekta na terenu. Dodao je da bi, kada je boravio na nekretnini dok je baraka bila ondje i poslije, na terenu vidio i nešto povrtlarskog - zasađeno tipa rajčica, paprika, celer i druga zelenjava. Svjedok je izjavio da, gledajući fotografije iz vještačenja na listu spisa 108–111, tvrdi da su oba narančasta objekta od tužitelja i da se nalaze na predmetnoj nekretnini, te da su izgrađeni na mjestu gdje je bila baraka koja je srušena - ne zna kada točno. Naveo je da se ta dva objekta na nekretnini nalaze sigurno već 10 godina, da su ih po nalogu Ciprijana Medaka napravili nekakvi građevinari iz okolice Splita, te da su sagrađeni od panela, tj. od panel ploča koje se samo spoje. Svjedok je opisao položaj nekretnine: prvo ide pristanište gdje se može ostaviti brodica, zatim kameni nasip visine otprilike 1 m, a potom se nekretnina nalazi nekih 15-ak metara dalje. S druge strane nekretnine bio je vrt, jendek, a onda voda - svjedok nije znao kakva je ta voda, ali po njemu bi mogla biti morska. Napomenuo je da je rodom iz okolice Splita te da mu mimo predmeta spora nije poznata okolica. Na pokazanu fotografiju na listu spisa 108 potvrdio je da je objekt s solarnim panelima koji je vidljiv na njoj također bio na terenu. Naveo je da se ne sjeća cijevi vidljive na gornjoj fotografiji lista spisa 110, te da je na predmetnu nekretninu dolazio ljeti i ne zna da bi se razina vode dizala jer je u pravilu dolazio samo jedan dan.

9.2. Svjedokinja Čestislava Medak, kći pok. Nikole, majka tužitelja, rođena 28. listopada 1935. u svom iskazu je izjavila je da trenutno živi u Splitu, ali da je rodom iz Komina kao i njezin pokojni suprug Ciprijan, te da je cijeli život vezana za Ušće, pa tako i za predmetnu nekretninu. Izjavila je da se sa suprugom počela zabavljati 1955.

godine, a udala se u tu obitelj 1961. godine, te da su od samog zajedništva odlazili na predmetnu nekretninu, u pravilu u ljetnim mjesecima. U to je doba nekretnina bila u vlasništvu njezina pokojnog svekra Tome Medaka, r. 1904., preminuo 1976. godine. Navela je da su na nekretnini oduvijek bili nekakvi objekti - u početku slamnati, a kasnije od čvrstih materijala - koji su služili za ostavljanje stvari jer se obitelj njezina pokojnog supruga oduvijek bavila ribarenjem. Odgovorno je tvrdila da su i susjedne nekretnine u privatnom posjedu i vlasništvu te da s njima nema nikakvih problema na terenu. Glede vlasništva supruga navela je da misli da je on istu još za života dobio u vlasništvo te da sa svojom braćom i sestrama - pokojnim Andrijom, Gojkom i Marijom - sigurno nije imao sporova. Navela je da nekretnina u pravilu zadržava oblik te plavi samo jedan manji dio, i to kada naraste voda u jezeru Parila. Izjavila je da je sin Goran nekretninu dobio darovanjem od pokojnog supruga Ciprijana, te da se na nekretninu može doći samo barkom. Svjedokinja je izjavila da je njezin pokojni suprug u objektima na nekretnini znao i prespavati, a da je i ona sama s djecom znala ondje prespavati kada je bilo dobro vrijeme i nije im se dalo vraćati u Komin. Navela je da su na nekretnini po potrebi sadili jednogodišnje kulture u pravilu zelenje za potrebe domaćinstva, te da je nekretninu iza Domovinskog rata dosta koristio i otac njezine snahe Nedjeljko Višković, i to u pravilu u zimskim vremenima jer bi se tu sklanjao i ribario. Svjedokinja je opisala položaj nekretnine: s jedne strane je jezero Parila, a s druge nasip pa rijeka Neretva; nasip je radila Austrija; u jezero Parila može se proći s mora kroz prolaz u kamenoj brani kojom se sprječava ulaz morske vode; ta je kamena brana bila tamo i prije njezine udaje; navela je da je na predmetnoj nekretnini zadnji put bila prije 2–3 godine, te da nekretnina u pravilu plavi samo jedan manji dio zimi, i to iz smjera jezera Parila. Na izravno pitanje je li joj poznato da su inspekcije za vrijeme bivše države na tom području branile gradnju i uklanjale objekte, svjedokinja je izjavila da se njezin pokojni suprug više bavio tim poslovima, da su živjeli u Splitu, te da joj suprug nije puno govorio o situaciji na tom području.

9.3. Svjedokinja Niveska Mandac, kći pok. Ante, rođena 25. lipnja 1953., u svom iskazu je izjavila da, iako živi u Splitu, rodnom je iz Komina, gdje je živjela do 1971. godine, ali da i nakon toga često dolazi te je vezana za taj kraj. Izjavila je da se od malih nogu znala kupati na Ušću te da se dobro sjeća čak i djeda tužitelja Tome, a posebno sina Ciprijana. Navela je da je djed Tomo na predmetnoj nekretnini često boravio jer je tu ribario i imao pojam u kojoj se moglo boraviti, a da su ondje često i roštiljali i pekli ribu. Prisjetila se da je prema jezeru Parila bio i jedan vrtić na kojemu je bilo neke zeleni za potrebe pripremanja jela, a da je bio i poljski wc. Opisala je položaj nekretnine: s jedne strane je jezero Parila, a s druge rijeka Neretva, dok su s preostalih dviju strana privatnici - susjedi su bili Jelčići koji su već tada imali čvrste objekte. Izjavila je da je to cijelo područje u pravilu posjedovao ribarski stalež te da između posjednika nije bilo nikakvih sporova. Navela je i da je djeda Tomu glede predmetne nekretnine naslijedio upravo otac tužitelja Ciprijan Medak. Svjedokinja je, prepoznajući fotografije priložene na listu spisa 19, odgovorno tvrdila da je to predmetna nekretnina jer se dobro sjeća toga objekta, te da je ženska osoba na fotografijama Nena, supruga tužitelja, dodavši da je to po njezinoj procjeni snimljeno negdje 1980-ih godina, zasigurno prije Domovinskog rata. Navela je i da je iza Domovinskog rata pa do unazad par godina dosta vremena na predmetnoj nekretnini znao provoditi punac tužitelja Nedjeljko Višković zvani Džoko, koji je ribar, pogotovo zimi. Svjedokinja je izjavila da na predmetnoj nekretnini nije bila zadnjih 15-ak godina, jer su dok su bili mlađi dolazili brodom i kupali se, a sada za to nema vremena. Navela je da su se ondje više boravilo i družilo, a kupalo negdje drugdje jer je na toj lokaciji bilo raslinja i bilo je plitko pa nije bilo ugodno za kupanje. Izjavila je da na predmetnu

nekretninu nije dolazila zimi, eventualno u proljeće, te da nekretnina koliko se sjeća u pravilu nije plavila i bila je zaštićena, no iz kojeg razloga ne zna; s druge strane Neretve nekretnine bi znale poplaviti. Izjavila je da nije čula da bi na toj strani Neretve, gdje je predmetna nekretnina, itko - ni u ovoj ni u bivšoj državi - uklanjao ikakve objekte, dok zna da su se šatori na drugoj strani Neretve, gdje je kamp, znali uklanjati.

9.4. Svjedokinja Minka Višković, kći pok. Ante, rođena 3. travnja 1955., u svom iskazu je izjavila da je rodom iz Komina, gdje je živjela do 18. godine kada se odselila u Split, ali da je i dalje vezana za to područje te je ispočetka dolazila svaki vikend, a poslije rjeđe ovisno o obvezama. Izjavila je da se već kao dijete sjećala da bi je otac trupom vozio kod Ciprijana Medaka na predmetnu nekretninu, koja je tada bila od Ciprijanova oca Tome, a da bi Ciprijan spremao hranu i svi bi se ondje družili, a kupali bi se na Ušću. Posebno se sjećala prilike sredinom 1960-ih godina kada je njezina sestra s predmetne nekretnine upala u rijeku Neretvu. Navela je i da je 1973. godine učila i cijelo ljeto provela u susjednoj nekretnini - onoj Jelčića - a da bi se hranili kod Ciprijana. Izjavila je da je Ciprijan nekretninu naslijedio u cijelosti te da s braćom i sestrama nije imao nikakvih sporova i da su svi bili u dobrim odnosima. Svjedokinja je izjavila da se sjeća da je na predmetnoj nekretnini bila jedna kućica, a iza te kućice bio je vrt i zelje. Gledajući fotografiju na listu spisa 19 prepoznala je suprugu tužitelja Nenu te potvrdila da se radi o predmetnoj nekretnini. Svjedokinja je izjavila da je na predmetnoj nekretnini zadnji put bila prije 5–6 godina. Navela je da na tu nekretninu nije išla zimi, ali da su jednom za 1. maja pekli janje, a dolazili bi uvijek sa strane Neretve; sa strane Parila nije dolazila niti bi na tu stranu išla jer se bojala trave i blata i bilo joj je neprivlačno. Izjavila je da se jezero Parila zna posušiti, a da predmetna nekretnina, koliko ona zna, nije plavila. Navela je da se ne sjeća da bi inspekcije rušile ili branile gradnju na toj strani Neretve, dok zna da su se kućice i šatori na drugoj strani Neretve znali uklanjati.

9.5. Tužitelj Goran Medak, sin pok. Ciprijana, rođen 23. svibnja 1962., saslušan kao parnična stranka, u iskazu je izjavio da je predmetna nekretnina bila u posjedu i vlasništvu još njegova djeda Tome, r. 1904. godine. Naveo je da je jedna grupa ribara koji su imali vlastite trupe još 1930-ih odlazila na to područje gdje se nalazi predmetna nekretnina, ribarila i pravila objekte za prespavanje, a da je i njegov djed Toma na taj način koristio tu nekretninu. Pojašnjavajući nasip uz Neretvu, izjavio je da je isti rađen još za austrijskih vremena u obliku kakav je i danas, što znači da nitko od starih ribara ništa nije nasipao, ali se popravljalo ono što je već postojalo. Naveo je da je otac, r. 1933., jedini naslijedio predmetnu nekretninu iza djeda Tome te da je nekretninu održavao - pojatu inkartao i uredio za boravak, a imali su i vrt iza nekretnine. U pojatu je boravio i punac tužitelja Nedjeljko Višković zvani Džoko. Tužitelj je izjavio da je sam, na temeljima tog objekta, uredio prije otprilike 7 godina objekt koji je zatečen na terenu, te odmah postavio i još jedan objekt kako bi sve bilo lijepo i ugodno za boravak. Naveo je da predmetna nekretnina ne plavi, ali da jezero Parila dosta oscilira - zna posušiti, a za par sati razina se može popeti. Tužitelj je izjavio da je objekt prikazan na fotografijama na listu spisa 19 bio čvrsti objekt, inkartani i s kupama. Opisao je da je bio od čvrstih betonskih nosivnih stupova, obložen daskama, a s vanjske strane su bili stupići i navučena žbuka, dok je s unutarnje strane bila obloga. Naveo je da je objekt dorađivan kontinuirano još od kad ga je djed sagradio, te da je bio čvrsti i trajno povezan sa zemljištem jer bi ga drugačije odnio vjetar. Pojasnio je da se do predmetnih nekretnina uvijek dolazi s Neretvinog smjera, da je jezero Parila direktno vezano s morem kamenim nasipima, te da se trupom s manjim gazom može s mora doći direktno na to jezero. Naveo je da mu je bilo poznato da je na tom području bila nova katastarska izmjera u Domu kulture u Kominu, ali da su u to vrijeme živjeli u Splitu.

Izjavio je da se ne sjeća da je ikakva inspekcija - ni ove ni bivše države - uklanjala objekte na toj strani Neretve.

10. Iz popisnog lista broj 4279, koji je sastavio Područni ured za katastar Dubrovnik, Ispostava Ploče, razvidno je da je Medak Ciprijan, pok. Tome, upisan kao korisnik katastarske čestice 4184 k.o. Komin, te da je izlaganjem katastarskih podataka i potpisivanjem izjave o suglasnosti dana 21. studenoga 2008. sam Ciprijan Medak potvrdio faktični posjed i izgrađenost predmetne nekretnine.

11. Iskazi svih saslušanih svjedoka i stranaka međusobno su konzistentni i uzajamno se potkrepljuju u sljedećim ključnim točkama tj. da je Tomislav Medak bio u samostalnom posjedu predmetne nekretnine 1930-ih godina, a najmanje od 1950-ih jer od tada iskazuju i svjedoci, da je Ciprijan Medak nastavio je taj posjed nasljeđivanjem (dobivanjem od svoga oca) i da su oni koristili nekretninu kao vrta i ribarsko sklonište kroz desetljeća, te nije zabilježen nikakav spor, smetanje niti prekid posjeda obitelji Medak, a da su na istu dolazili kontinuirano članovi obitelji Medak tako i njihovi prijatelji na njihov poziv za druženje, pa čak i korištenje i boravak, pa sud na temelju provedenih dokaza za ovaj spor utvrđuje:

- da je Tomislav Medak (r. 1904., pok.) bio u samostalnom i poštenom posjedu predmetne nekretnine k.č. 4184 k.o. Komin kao ribar koji je na njoj redovito boravio i na njoj imao objekte koji su mu služili kao sklonište i ostava, a u tom posjedu bio je najkasnije od 1950-ih, a prema tužiteljevu iskazu i ranije od 1930-ih,

- da je Ciprijan Medak, otac tužitelja, nekretninu je nastavio posjedovati kao poštenu samostalni posjednik nasljeđivanjem (dobivanjem od svoga oca) iza Tomislava Medaka (smrt 1976.) i bio je jedini prijavljeni korisnik upisan u katastarskim evidencijama prilikom nove izmjere, što potvrđuje formalni i faktični kontinuitet posjeda,

- da Goran Medak (tužitelj) posjeduje predmetnu nekretninu pošteno, samostalno i zakonito od 2023. temeljem darovnog ugovora.

12. Zbrajanjem posjedovnih perioda prema čl. 160. st. 2. ZVDSP-a, posjed Tomislava Medaka od najkasnije 1951. i posjed Ciprijana Medaka do 2023. godine ukupno trajanje posjeda iznosi više od 70 godina. Pretpostavka poštenja posjeda predviđena čl. 18. st. 5. ZVDSP-a nije oborena jer tužena nije predložila niti izvela nijedan dokaz kojim bi dokazala nepoštenje posjeda, niti je ijedan svjedok naveo da bi posjed bio smetan, osporen ili prekinut.

12.1. Vlasništvo dosjelošću stječe se ex lege ispunjenjem zakonskih pretpostavki (čl. 159. st. 1. ZVDSP-a), a deklaratorna presuda o tome ima samo potvrđan učinak. Slijedom navedenoga, sud utvrđuje da je Ciprijan Medak, pok. Tome, dosjelošću stekao pravo vlasništva na k.č. 4184 k.o. Komin, još 1991. godine, kada su se, računajući neprekidni pošten i samostalan posjed obitelji Medak od najkasnije 1951. godine, ispunile zakonske pretpostavke tada važeće odredbe čl. 388. st. 4. ZVDSP-a.

13. Međutim, unatoč utvrđenoj dosjelosti na strani Ciprijana Medaka, tužbeni zahtjev ne može biti usvojen.

13.1. Sukladno odredbama čl. 114.–120. ZVDSP-a, nekretnine se mogu steći na temelju pravnog posla, odluke suda ili druge nadležne vlasti, nasljeđivanjem i na temelju zakona.

13.2. Vlasništvo nekretnine na temelju pravnog posla stječe se Zakonom predviđenim upisom stjecateljevog vlasništva u zemljišnoj knjizi, na temelju valjano

očitovane volje dotadašnjeg vlasnika usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja.

13.3. Iz priloženog ugovora o darovanju od 31. ožujka 2023. razvidno je da je darovatelj Ciprijan Medak tužitelju darovao k.č. 4184, ZK uložak 4148 k.o. Komin. Međutim, Ciprijan Medak nije bio upisan u zemljišnoj knjizi kao vlasnik jer je kao vlasnik upisana tužena Republika Hrvatska. Budući da tužitelj temeljem darovanja nije upisao vlasništvo u zemljišnoj knjizi, a darovatelj nije bio zemljišnoknjižni vlasnik predmetne nekretnine, tužitelju po ovoj osnovi vlasništvo nije moglo prijeći, što je stajalište zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-1321/2017-2.

13.4. Također, od učinjenog darovanja 2023. godine do pokretanja ovoga parničnog postupka nije proteklo ni 20 a ni 10 godina posjedovanja tužitelja, što bi bili minimalni rokovi za dosjelost čak i da je u trenutku darovanja (a prema izvedenim dokazima - jest) darovatelj već bio vlasnik predmetne nekretnine.

13.5. Stoga je tužbeni zahtjev da se tužitelj utvrdi vlasnikom po osnovi darovanja tj. pravnog posla i dosijedanja, neosnovan.

14. U odnosu na tužiteljevu tvrdnju da je vlasništvo stekao građenjem.

14.1. Tužitelj je u tužbi i tijeku postupka isticao i da je pravo vlasništva stekao građenjem. Sud je ovaj tužbeni temelj zasebno ocijenio te zaključio da ni po ovoj osnovi tužbeni zahtjev nije osnovan, i to iz više neovisnih razloga.

14.2. Naime, priroda objekta, montažna zgrada ne može biti osnova za stjecanje vlasništva na nekretnini .

14.3. Iz Rješenja o izvedenom stanju Dubrovačko-neretvanske županije, ur.br. 2117-23-5/8-22-17 od 29. kolovoza 2022. te iz cjelokupne dokazne građe razvidno je da je predmetom legalizacije bila završena samostojeća zgrada jednostavne gradnje, bruto površine 21,38 m², tlocrtna dužine i širine 4,75 m × 4,50 m, međutim, pri očevidu 6. prosinca 2024. na predmetnoj nekretnini zatečena su dva montažna objekta, dok je postupkom legalizacije bio ozakonjen samo jedan. Time je već sam broj predmetnih objekata u nesuglasju s ishodenom dozvolom, a oba su objekta po svom opisu i konstrukcijskim osobinama montažni.

14.4. Sukladno odredbi čl. 9. st. 1. i st. 3. ZVDSP-a, pojedinačnu nekretninu čini zemljišna čestica uključujući sve što je s njom razmjerno trajno povezano na njezinoj površini ili ispod nje. Dio nekretnine je ono što je izgrađeno s namjenom da tamo trajno ostane, dok nisu dijelovi zemljišta one zgrade i drugo što je s njim spojeno samo radi neke prolazne namjene.

14.5. Sukladno čl. 152. st. 5. ZVDSP-a, zgradom se smatra svaki građevinski objekt koji se razmjerno trajno povezao sa zemljišnom česticom, a Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-977/2006-2 od 23. ožujka 2007. zauzeo je sljedeće stajalište: *„Zaključak sudova nižeg stupnja da je tužitelj vlasnik izgrađenog montažnog objekta, ali da temeljem te činjenice te pozivanjem na odredbe čl. 9., čl. 366. i čl. 367. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima nije stekao i pravo vlasništva na zemljištu na kojemu je objekt izgrađen, prihvaća i ovaj sud. Objekti koji su izgrađeni radi neke prolazne namjene, a ne s namjenom da na zemljištu trajno ostanu, nisu dio zemljišta na kojemu su izgrađeni pa se na njih ne primjenjuju odredbe o uspostavi pravnoga jedinstva nekretnine.“*

14.6. Svjedok Marijo Kalac izrijeком je potvrdio da su oba zatečena narančasta objekta sagrađena od panela. Iz toga iskaza (a i uviđaja na terenu), sud zaključuje da su predmetni objekti sagrađeni od panel ploča koji se samo spoje, pri čemu isti nisu spojeni trajno s podlogom nego se mogu rastavljati da predmetni objekti nemaju obilježja razmjerne trajne povezanosti sa zemljišnom česticom u smislu čl. 9. i čl. 152.

st. 5. ZVDSP-a, pa samim time nisu dio nekretnine te ne mogu biti osnova za stjecanje vlasništva nekretnine građenjem sve i da je predmetne objekte postavio tužitelj nakon izvršenog darovanja.

14.7. Čak i kada bi se zanemario montažni karakter objekata i pretpostavilo da se radi o zgradama u smislu čl. 152. st. 5. ZVDSP-a, tužbeni zahtjev i dalje ne bi bio osnovan, budući da tužitelj nije dokazao kada su predmetni objekti postavljeni ni na temeljima kojega objekta.

14.8. Iz zapisnika o izlaganju katastarskih podataka sastavljenog 21. studenoga 2008., koji je potpisom potvrdio i sam Ciprijan Medak, razvidno je da je u trenutku nove katastarske izmjere predmetna čestica bila evidentirana kao kultura pašnjak, bez ikakvog objekta. Time je sam otac tužitelja, dakle posjednik na kojeg se tužitelj poziva kao na izvanknjižnog vlasnika i graditelja, svojim potpisom potvrdio da na nekretnini 2008./2009. nije bilo nikakve zgrade.

14.9. Na kasnijim snimanjima objekti su vidljivi, iz čega s pouzdanošću slijedi da su predmetni objekti postavljeni u nekom trenutku nakon te 2009. godine.

14.10. Također, svjedok Marijo Kalac je izjavio da je zadnji put bio na nekretnini prije nekih 10 do 15 godina i da tada na terenu nije bilo nikakvog objekta; dapače, izrijeком je potvrdio da je baraka, koja je bila prisutna potkraj 1980-ih, u nekom međuvremenu bila srušena, a da su ovi zatečeni narančasti panelni objekti postavljeni naknadno.

14.11. Svjedok Toni Glučina izjavio je da je objekt koji je krajem 1980-ih ili početkom 1990-ih vidio na terenu bio čvrstog karaktera, ali da zadnji put kada je bio na nekretnini 2000-ih godina isti još bio na terenu. Iz te podudarnosti iskaza nedvosmisleno slijedi da je ranije prisutni objekt u nekom trenutku nestao s terena, što je i potvrđeno zapisnikom iz 2008./2009. koji evidentira samo pašnjak.

14.12. Sukladno čl. 388. st. 2. ZVDSP-a, stjecanje, promjena, pravni učinci i prestanak stvarnih prava prosuđuju se prema pravilima koja su se primjenjivala u trenutku stjecanja, što znači da je nužno znati kada je do gradnje došlo kako bi se primijenilo ispravno mjerodavno pravo.

14.13. Tužiteljev navod da je objekt izgrađen „prije više od 50 godina“ nije potkrijepio niti jednim pouzdanim dokazom, niti javnom ispravom niti nalazom građevinskog vještaka o starosti objekta, niti je dokazao kontinuitet objekta na terenu.

15. Slijedom svega navedenog tužbeni zahtjev ni po ovoj osnovi po stavu ovoga suda nije osnovan.

16. Sud koristi priliku i pojasniti da su u tijeku ovoga postupka tužena Republika Hrvatska i umješač iznosili navode kojima su navodili da predmetna nekretnina k.č. 4184 k.o. Komin ima poseban pravni karakter koji bi sam po sebi isključivao mogućnost stjecanja prava vlasništva. Sud je te navode cijenio, ali ih nije mogao prihvatiti kao dokazane, što ima utjecaj kod obračuna troškova ovoga postupka.

16.1. Sukladno čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP, svaka stranka dužna je iznijeti činjenice na kojima temelji svoje zahtjeve ili prigovore i predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju. Nije dovoljno tek iznijeti tezu da je predmetna nekretnina posebnim propisom zaštićena na način koji isključuje stjecanje vlasništva, tu je tvrdnju nužno dokazati konkretnim i pouzdanim dokazima.

16.2. Odredbom čl. 32. st. 1. i 2. ZVDSP-a određeno je da ograničenja vlasništva postavljena na temelju zakona radi zaštite interesa države, prirode, okoliša i zdravlja ne isključuju mogućnost stjecanja, nego ograničavaju način korištenja, uz pravo vlasnika na naknadu. Zakon o zaštiti prirode u čl. 167. i 168. predviđa mogućnost

izvlaštenja ili otkupa nekretnina u zaštićenim područjima, ali ni te odredbe ne isključuju automatski stjecanje vlasništva od strane fizičkih osoba.

16.3. Sud je uvrštenjem i ocjenom priloženih isprava utvrdio da ni u odgovoru na tužbu tuženice, ni u navodima umješača, nije priložen niti jedan konkretan pravni akt kojim bi se dokazalo da je predmetna k.č. 4184 k.o. Komin proglašena zaštićenim područjem unutar kojeg je stjecanje vlasništva fizičkih osoba isključeno, da predmetna nekretnina predstavlja pomorsko dobro u smislu Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, da predstavlja javno vodno dobro ili vodno dobro u smislu Zakona o vodama, ili da leži u pojasu javne ceste ili na drugi način predstavlja javno dobro u općoj uporabi u smislu Zakona o cestama.

16.4. Umješač, koji se priključio u postupak i predložio odbijanje tužbenog zahtjeva, nije predložio niti izveo niti jedan dokaz o pravnom statusu predmetne čestice koji bi indicirao isključenje stjecanja vlasništva u smislu pozitivnih propisa. Napominje se i da su svjedoci izrijekom iskazivali da su susjedne čestice u privatnom vlasničkom režimu, što isključuje tezu o posebnom javnopravnom karakteru predmetne čestice.

16.5. Sud stoga zaključuje da predmetna k.č. 4184 k.o. Komin nije dokazana kao nekretnina posebnog pravnog karaktera na kojoj bi stjecanje vlasništva od strane fizičkih osoba bilo isključeno.

16.6. Ovaj zaključak, međutim, ne utječe na konačni ishod predmeta, budući da tužbeni zahtjev nije odbijen zbog posebnog karaktera nekretnine, već zbog toga što tužitelj nije dokazao pretpostavke za stjecanje vlasništva ni po jednoj od osnova na koje se poziva.

17. Slijedom svega navedenoga, sud je odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan te odlučio kao u izreci točke I. ove presude.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, kao i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: Tarifa), budući da je vrijednost predmeta spora (VPS) određena u iznosu od 1.459,95 EUR, što odgovara 100 bodova prema tbr. 7. Tarife, uz vrijednost boda od 2,00 EUR prema tbr. 54. Tarife.

18.1. Tuženoj Republici Hrvatskoj priznaju se sljedeći zatraženi troškovi:

- sastav odgovora na tužbu: 200,00 EUR
- zastupanje na ročištu od 3. rujna 2024.: 200,00 EUR
- zastupanje na ročištu od 6. prosinca 2024.: 200,00 EUR
- zastupanje na ročištu od 1. listopada 2025.: 200,00 EUR
- zastupanje na ročištu od 12. siječnja 2026.: 200,00 EUR
- zastupanje na ročištu od 11. lipnja 2026.: 200,00 EUR

18.2. Dakle, ukupno je tuženoj priznato 1.200,00 EUR-a.

18.3. Sastava podneska od 16. listopada 2024. (200,00 EUR-a) nije bio potreban za vođenje ovoga spora jer je tužena istu dokumentaciju mogla i trebala dostaviti već na pripremnom ročištu, pa je sama skrivila tu radnju, pa je ista za taj iznos odbijena.

19. Umješaču - Javnoj ustanovi za upravljanje zaštićenim dijelovima prirode Dubrovačko-neretvanske županije valjalo je priznati troškove zastupanja na ročištima od 1. listopada 2025. i 11. lipnja 2026., sve po 200,00 EUR (100 bodova prema tbr. 8. i 9. Tarife), na koji iznos umješač ima pravo i na PDV od 25%, pa mu je valjalo priznati 500,00 EUR-a.

19.1. Sastava podneska od 1. srpnja 2025. (200 EUR-a + PDV 25% tj. 250,00 EUR-a) nije bio potreban za vođenje ovoga spora, kao i zbog toga jer je tužbeni zahtjev odbijen zbog razloga koji su materijalno pravne naravi, dakle zbog razloga koji su iznijeti i bez učešća umješaka, odnosno jer je tužena RH imala je potpuno i kvalificirano zastupanje putem Općinskog državnog odvjetništva.

Metković, 27. srpnja 2026.

S u d a c :

Gabriel Stanić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. Julijano Dropulić, odvjetnik u Pločama, e - oglasna ploča
2. ODO u Metkoviću na broj P-DO-10/2024 e - oglasna ploča
3. Marko Rašica, odvjetnik u Zagrebu e – oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088b-45500**

Kontrolni broj: **00cf0-8e05c-6ad5f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Metkoviću** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.